

Cica

- És hány éves vagy?- kérdezte erős akcentussal.

- 16.

- Wow! Azt hittem, 18 vagy 19.

Mindig megrökönyödnek, ha a koromat hallják. Mindig mindenki idősebbnek néz. Én pedig szégyenlősen mosolygok, félrepillantok és türelemmel várom, hogy a meglepődöttség szépen lassan feloldódjon bennük. Ezt minden egyes alkalommal eljátszom velük. Jólesik nézni, tudni előre, hogy mást hisznek a valóságnál. Aztán lerántani a leplet, mint mikor a bűvész, mutatóványa végén lenyűgözi a nézőt. S a néző nem tudja, varázslat volt-e vagy csalás. És jólesik nézni, ahogy elhiszik kislányos zavarom. Mert valóban megdobbantja a szívem a „bók”, de ha az ember sokadszorra megnézi kedvenc filmjét, már tudja, melyik mondat után mi következik, s bár pontosan tudja, hogy melyik résznél kéne megijednie, megilletődnie, felnevetnie... zavarba jönnie, már nem teszi. De attól még a kedvenc filmje marad, és különös megnyugvást okoz, ha egy másik embert lát nézni ugyanazt a filmet, ugyanolyan kezdeti buzgósággal, mint ő tette, látni, ahogy megijed, megilletődik és felnevet.

A fülem mögé tűröm a hajam és ismét rápillantok. Nem is sejti, hogy a saját kis mutatóványom elvarázsolt nézője lett. Akkor történt ez, mikor megéreztem, hogy engem figyel, mikor a vágánynál álltunk, mikor a vonat éppen közeledett. Tudatosan néztem rá, egyenesen a szemébe, fél pillanatig tartott az egész. Aztán megjött a vonat, s míg leszálltak, ő tudatosan mellém állt, s én tudatosan nem néztem rá. Mikor felszálltunk én leültem, s tudtam, hogy ő oda szeretne ülni hozzám. Kétszer sétált el mellettem, úgy tett, mintha helyet keresne magának, végül, mintegy mellékesen, ledobta magát a velem féloldalasan szemközti székbe. Gyorsan elővette a telefonját. Ennél nyilvánvalóbb nem is lehetne, mennyire zavarban van, mondani szeretne valamit, megszólítani, megtudni, hogy hogy hívnak, hol lakom, szabad préda vagyok-e. Megmosolyogtatott, viszont tudatosan figyelmen kívül hagytam, és kinéztem az ablakon.

- Kol'ko trvá cesta do Zámkov?- ezzel kezdte.

- 39 minút.

Ismét kinéztem az ablakon. Tetszett, ahogy magába szívja minden apró mozdulatomat. Visszamerült telefonjába. Tényleg elhitte, hogy nem vettem észre, mennyire sóvárog az információk után, melyek utáni vágyáról már a vágánynál tudtam.

Hogy fut a táj. Nincs idő megnézni részletesen. „Jön a vonat, fut a vonat: zúgó robogás.”

Mostanában minden tilos. Tilos lett a szabadság. Tilos lett a vágy. Tilos lett a vélemény. Tilos lett a szó. Tilos lett járni, látni, érezni. Tapintani.

„Robognak vonatok és életek...”

Mikor tűnt el? Talán januárban, mikor a hírekben már egyre többször hallottunk róla? Vagy márciusban az első szobába zárt napokon, mikor még csak kezdeti két hetet emlegettek? Vagy valamikor április közepén? Májusban? Év végén? Mikor tűnt el az élet?

Júliustól elengedtek. Egész nyáron dolgoztam. Bízva abban, hogy visszatér, és akkor majd az a kevés, amit megkerestem, hasznomra lehet. Hagyták, hogy elhiggyem, hogy

szeptembertől itt lesz, visszajön és minden megint biztossá válik. Hogy lesz időm bepótolni a nyáron kihagyott vicceket, nevetéseket és csókokat. Elhittem.

„és ott a park, a régi szerelmek lábnyoma...”

Februárban rosszul lettem egy éjszaka.

Talán azt gondolja, csak így itt hagyhat? Mikor lett törvény az együttműködés? Mikor lett határozatba foglalva, hogy játszhat az emberekkel? Mikor lopott meg? És hová vitte a fiatalságom, a gimnazista éveim?

Majd májusban ismét.

- Teraz som skončil v práci.

Kék kezeslábast viselt, egy megviselt fekete tornacipőt, elnyűtt melegítőt. Ápolatlannak tűnt, de mégsem volt rossz szaga. Olyan volt, mint mikor egy cica elázik: azt hiszi, nem tud mozdulni, ha víz éri, ezért tehetetlenül rázogattja a lábát és nyalakodni kezd. Nem tudtam, mi célja volt ezzel, de hittem neki.

Csacsogott össze-vissza, mindenről, ami eszébe jutott. Nem érdekelt. Szerettem volna én lenni a macska. De nem az elázott, hanem amelyik játszik az áldozatával, úgy tesz, mintha nem figyelne rá, holott fél szemét mindig rajta tartja, hogy a zsákmány azt hihesse, el tud menekülni.

Mikor lettem én a játékszer? Hogy nem vettem észre? Pénteken még az iskolában ültem. Hétfőn már otthon voltam. Eddig szabad voltam, azt mondták nem szabad kimenni. Ültem a szobában. A szobában ültem. Ültem. Szoba.

„A középiskolás évek a legszebbek, higgy nekem.” Hittem.

Az utolsó pár napja történt. Félelem és tehetetlenség. Ennyit éreztem. Kontrollvesztettség az elme és a test felett. Kapkodó lélegzet, zsibbadó végtagok, beszédképtelenség. Tudatlanság. Elhagy az időérzés, a látás elhomályosul. Sötét és egy lélek szabadulni akarása.

A vonat hangosan zakatolt, ezért közelebb hajoltam hozzá, hogy elhiggye, figyelek.

- Prepáč, ale nerozumiem, čo hovoríš, lebo vlak je veľmi hlasný.

Ő sem hallott engem, mert ebből arra a következtetésre jutott, hogy magyar vagyok, ezután a kedvemért átváltott anyanyelvemre, amely egyértelműen nem egyezett az övével. Tudta, hogy nekem ebből nyilvánvaló lesz, kedveskedni akar... Leereszkedő volt és gúnyos.

- Tudod nekem nem volt anyu.- nem kellett volna elmondania.

- Nekem nincs senki.- nem voltam rá kíváncsi.

- Volt egy lány, de elcsalt.- erre pedig végképp nem.

„Megy a gőzös, megy a gőzös...”

- Neked van valaki?- melyikünk játéka ez?

Egyik barátnőm mesélte, hogy nemrég vele is hasonló történt. A földön sírt, és nem emlékszik semmire abból a fél órából.

Kinéztem az ablakon. Az ablakot nézem. Azt az idegent, aki a megharcolt külsejével szemben ült. Mikor jött?

- Van.- húztam elő a fehér nyulam- Fél éve.

„Akarsz-e játszani boldog szeretőt?” „Igazibbnak érezni a valóság mögötti életet minden valóságnál.”

Csend. A telefonjába mélyed. Véget ért a mutatvány. Elhittük. Csoda volt... vagy csalás?

- Jól mondtad- szólalt meg végül- Tényleg fél óra az út.

Lénárt Dóra, Felsőszeli